

Cine își dă, lui își dă!

Într-un ținut din Normandia, Franța de astăzi, o doamnă bogată și-a cumpărat mai mult pământ pe care și-a construit un castel impunător, cu slujitori dichisiți și grădini frumoase. Cu timpul, femeia s-a împrietenit cu nobilii din partea locului și cu preotul a cărui biserică o frecventa în fiecare duminică. Miluia pe săraci, ajuta și biserica. Acolo auzise din gura slujitorului lui Dumnezeu cuvintele: „Cine își dă, lui își dă. Cât dai, atâta ai! Cu cât dai, cu atâta te vei întâlni dincolo, în veșnicie!

Văzând nobila doamnă că predica preotului nu era prea ascultată, s-a gândit să-l ajute în propovăduire, făcându-și prietenii mai receptivi la îndemnul acestuia. Cum a procedat? Într-o zi, femeia se deghiză cu multă artă într-o cerșetoare. Își schimbă vocea și mersul, pornind în sat după căpătat, prefăcându-se că este bolnavă și neputincioasă. A trecut pe la toți locuitorii satului, și la cei bogați, și la cei săraci. Primii au dat-o afară, refuzând-o brutal, au asmuțit câinii pe ea. Alții i-au dat ceva din resturile slujitorilor lor sau din mâncarea pe care o aruncau. O bucată de mămăligă mucegăită, un colț tare de pâine, o roșie stricată, un pumn de făină e tot ce a primit femeia noastră. Ea mulțumea și strângea totul în traistă. O săptămână întreagă a cerșit

femeia, bătând la porțile conacelor boierești, ale notabilităților locale, ale gospodarilor, dar și ale săracilor. Din mâinile ultimilor se întorcea adesea cu daruri mai consistente decât cele căpătate de la bogați.

Dar duminica următoare cerșetoarea redeveni femeia bogată care era de fapt, anunțând o mare recepție la castelul ei. Era invitată la chermезă toată lumea, marile familii nobiliare, dar și oameni mai săraci.

În seara recepției la porțile castelului erau aliniate cele mai scumpe trăsuri, ce purtau oameni bogați, îmbrăcați cu haine alese și toalete elegante. Aceștia au fost primiți într-un salon imens. Săracilor, invitați și ei la petrecere, le erau teamă să pășească pe covoarele persane care acopereau pardoseala de marmură. Dar doamna îi pofti și pe ei într-o încăpere, unde pe masă erau bucatele cele mai extravagante. Sufrageria somptuoasă unde stăteau bogații avea mesele deocamdată goale. Nobilii înfumurați și mândri de marea cinste așteptau bunătățile culinare rafinate. Luară loc, și atunci intrară servitorii, îmbrăcați sărbătorește, cu mănuși albe și frac, purtând tăvi de aur și argint. Depuseră înaintea fiecărui invitat o coajă de pâine uscată, un boț de mămăligă mucegăită, câțiva cartofi stafidiți și câte alte nimicuri de care te apuca scârba numai privindu-le. Toți nobilii rămaseră înmărmuriți. Nu știau ce să creadă. Gândeau că doamna gazdă a încurcat saloanele văzând mesele cu bunătăți la care se instalaseră săracii. Erau gata să se scandalizeze, să protesteze ofensați de marea batjocură. Ce se întâmplase?

Răspunsul gazdei i-a lămurit pe toți: „Nu, nu am încurcat saloanele. Săracilor, voi m-ați miluit cu ce ați avut mai bun, din sărăcia voastră. Ba mi-ați cerut și iertare pentru că nu mi-ați putut oferi ceva mai bun. Iar vouă, nobililor și doamnelor distinse, v-am pus înaintea ceea ce am primit când am fost pe la porțile și ușile voastre. Eu sunt cerșetoarea care v-a vizitat săptămâna trecută, implorând

milostenie de la voi. Nu cred că mă veți judeca prea aspru. Fiecare dintre voi are în față și primește înapoi ceea ce a dat el însuși pentru acest banchet. Ce a dat, lui și-a dat. Cum s-a onorat, e onorat și la masa mea. După dreptate! Așa va fi și în Împărăția cerurilor.”

Să luăm deci, cu toți aminte!

După o pildă din volumul „Tâlcuri noi la texte vechi”, mitropolit Antonie Plămădeală, Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu, 1989